

Nieuwsbrief 2023

Jaren gaan voorbij zonder dat je het opmerkt, maar het is nu wel duidelijk dat de Normandische kust flink aan het afkalven is. Dat het kerkje in Varengeville in de gevarezone komt, haalde het Nederlandse journaal en de Volkskrant. Ook in Aubin-sûr-Mer is duidelijk te zien dat de kust afkalft.

Vroeg in het voorjaar waren we na een rit vanuit Holland bijna in Le Bourg Dun toen we 100 meter voor ons huis staande werden gehouden, omdat de weg was afgesloten. Philip, de burgemeester, kwam net aangelopen, herkende ons en vertelde dat vlakbij ons huis een vrachtauto uit de bocht was gevlogen.

Hoe Philip het regelt weten we niet, maar binnen een half uur stond er een hijskraan en waren acht mensen de weg aan het ruimen. De chauffeur zal balen want we vernamen dat hij niet handsfree belde en verrast werd door de dubbele 90 graden bocht.

Dit jaar hebben we veel plezier beleefd aan de vogel app 'Merlin'. Wat hebben we een vogelgeluiden rondom het huis! Nooit geweten dat roep- en zanggeluiden van vogels totaal anders zijn. Ik vroeg me altijd al af welke vogel, behalve de uil, ik in de nacht hoorde: Het bleek de roepende en zingende bosuil. Nu herken ik o.a. het roodborstje, de vink, het winterkoninkje in de ochtend. De pimpel-, staart- en koolmees overdag en in de avond de zanglijster en de nachtegaal.

Andersoortige livemuziek was er weer volop dit jaar. Philip had het voor elkaar gekregen de bekendste Franse gitarist, Thomas Dutronc, te strikken voor een optreden in de plaatselijke kerk. Het was weer een geweldig concert met prachtige verlichting op slechts een paar honderd meter van ons huis en dat in een dorp met 500 inwoners.

Het is de gewoonte in Frankrijk dat in de zomer veel benefietconcerten worden gegeven in geboorteplaatsen van muzikanten. Zo waren we in Marguerite-sûr-Mer bij een concert dat werd opgedragen aan de vioollerares uit het dorp waar één van de muzikanten les van had gekregen. De kerk was al aardig vol toen er een forse man met een verwaaide natte kop, korte broek, handdoek en teenslippers door het gangpad naar voren, langs het altaar liep en achter een deur verdween. Vijf minuten later verscheen hij in een zwart rokkostuum, glanzende zwarte schoenen en zijn haar strak achterovergekamd en zong prachtige Italiaanse aria's. Een saillant detail was dat de echtgenoot van de vioollerares halverwege het concert dronken de kerk binnenkwam, naar voren liep om naast zijn vrouw te kunnen zitten, waar hij ging mee neuriën, na afloop van liederen commentaar gaf en staand ging applaudisseren.

Een andere typische gewoonte is het met veel toeters en bellen afscheid nemen van een medewerker. Catherine, de secretaresse van Philip, nam na veertig dienstjaren afscheid. Alle burgemeesters uit nabijgelegen dorpen waren aanwezig, de persfotograaf en alle dorpsbewoners. Catherine, een ongetrouwde

vrouw, eenvoudig gekleed en nog nooit buiten het dorp op vakantie geweest, was vrij nerveus. Naast haar wijdbreus haar moeder, met schortjurk en kousen tot op kniehoogte. Een heerlijk Frans dorpsbeeld! Philip deed uit eerbetoen een sjerp om in de Nederlandse driekleur, die de fotograaf haastig omdraaide naar de Franse vlag. Het was een speech van wel 20 bladzijden. De spanning werd opgevoerd want na afloop kreeg ze een speciale eremedaille, die in hoogst uitzonderlijke gevallen wordt uitgereikt. Catherine in tranen....

Ook typisch Frans!

Tijdens zo'n receptie vang je het één en ander op. Zo hoorde ik dat de graanprijzen dit jaar ongeveer €300,- per 1000 kg zijn en dat een hectare ongeveer 7.000 kg graan oplevert. Toen er bij ons voor het huis graan werd geoogst maakten we een rekensommetje. Twee hectare levert 14.000 kg graan op, totaal € 4.200,- Daar zijn twee dagen vier personen voor bezig. Er moet een combine gehuurd worden en het zaaigoed en bestrijdingsmiddelen moeten worden gekocht. Volgens ons is een consultant bij een gerenommeerd adviesbureau die € 300,- per uur verdient beter af: hij hoeft geen machines te huren, geen bestrijdingsmiddelen of zaaigoed te kopen en geen half jaar te wachten op zijn opbrengst.

Geen wonder dat Philip er nog allerhande bezigheden bij zoekt. Zo hoorden we dat hij bezig is om op zijn hoogstgelegen akkers aan de andere kant van het dorp, een platform te maken voor deltavliegers met hulpmotor. Daar zijn we natuurlijk niet zo van gecharmeerd. Het is wel

beter dan windmolens die ieder jaar hoger worden of een permanente motorcross aan het einde van onze Impasse d'Orimont. In het voorjaar zagen we namelijk een parcours: er was een motorcross geweest. Gelukkig was dit maar éénmalig en aan het begin van het seizoen, voordat de koeien weer in het veld staan.

Liever dierlijke bezigheden rondom het huis, dan motorgeluid. Alhoewel? Een poes die een konijn met huid en haar verslindt onderaan ons terras en alleen een vreemd hoopje achterlaat..... wij wisten aanvankelijk niet wat het was.

Vooruit een klein plaatje dan.....

Over ontdekkingen gesproken: rechts achter op ons terrein, staat een stenen bankje, dat van oorsprong uit Angiens komt en door een paar sterke familieleden de berg op gesleept is. Ik zit daar altijd graag op het voor mij mooiste moment van de dag, tegen de avond, als het nog warm is, de dagelijkse geluiden verstillen en de vogels het weer even voor het zeggen hebben. Het speciale is dat er vaak op mijn rechterschouder een vlinder komt zitten. Toen mijn broer er was, vroeg hij of die stenen daar altijd al hadden gelegen daar hij voelde dat er exact op dat punt twee leylijnen elkaar kruisen. Ik had weleens van leylijnen gehoord die dwars door kathedralen lopen en dat dit plekken zijn waar veel energie voelbaar is. Later werd dit hekserij genoemd. De laatste tijd is er juist weer meer aandacht voor. Er blijken dus leylijnen over ons terrein en door ons huis te lopen. Mijn broer noemde me gekscherend 'heksenzusje'. 'Nee', zei zijn partner, 'dat aanvoelen is vrouwelijke intuïtie'.

We hebben deze zomer nog een speciaal plekje gemaakt in onze tuin. Al jaren neemt Kiek van het strand stenen mee met een gat erin en de gasten namen als vanzelf deze gewoonte over. De stenen hebben jaren aan touwen gehangen bij het terras, maar na het schilderen van de palen waar de stenen alle verf vanaf hadden geschuurd, gingen we op zoek naar een ander plekje. Ook kobolder France heeft een plekje gekregen in onze tuin.

Ken jij mantelzorgers of andere mensen die echt een weekje rust nodig hebben? Kijk dan naar de speciale Nieuwsbrief op de site www.AccompanyMedia/normandie onder het kopje 'Speciale Nieuwsbrief'.

De foto's zijn gemaakt door o.a. Jill en Arjan Rajak, Jolande Meulendijk, Gerard de Kleijn, Ad Schoutsen, Maroesja Grabijn en Josephine Krikke

